

[Finansministeren.]

kr. skulle være afgiftsfri. Denne bestemmelse har man ment at burde udvide yderligere, og det er derfor nu foreslået, at ure til en detailpris af indtil 125 kr. fritages for afgift.

De nedsættelser, der således foreslås, er af ringe finansiel betydning; der vil kun blive tale om et indtægtstab på ca. 6 mill. kr. For de pågældende erhverv og de i disse brancher beskæftigede personer vil nedsættelsen derimod forhåbentlig være af betydning. For pelsvarebranchens vedkommende har der som bekendt være vanskelige forhold i den seneste tid, idet efterspørgslen efter branchens varer er gået ned bl. a. af den grund, at der er kommet tekstilvarer frem i mere rigeligt omfang.

En nedsættelse af de øvrige forbrugsafgifter har jeg derimod ikke fundet det forsvarligt at foreslå, selvom jeg som alle andre anser det for meget ønskeligt, at man fik disse afgifter bragt ned.

Jeg har, som jeg nævnte under fremsættelsen af forslaget til udskrivningsloven for næste skatteår, valgt at foreslå en nedsættelse af indkomstskatten for de små og jævne indtægter fremfor en nedsættelse af forbrugsafgifterne.

At slække på såvel indkomstskatterne som forbrugsafgifterne må rejse de største betænkeligheder. Det er fortsat nødvendigt at holde igen med hensyn til forbruget, og da forbruget af de varer, der i særlig grad danner basis for vor forbrugsbeskatning, nemlig drikkevarer og tobaksvarer, ligger på et langt højere niveau end før krigen, forekommer det urigtigt at stimulere netop dette forbrug gennem afgiftsnedsættelser.

Medens det under andre forhold ville være rimeligt at nedsætte forbrugsafgifterne, synes det under de nuværende forhold mest hensigtsmæssigt at nedsætte indkomstskatten for de små og jævne indtægter, hvorved disse befolkningsgrupper som *helhed* får en nedsættelse, medens en nedsættelse af forbrugsafgifterne — og da navnlig de afgifter, som beløbsmæssigt betyder mest — i særlig grad er til fordel for de mennesker, der har et stort forbrug af disse varer.

Jeg har også anset det for rigtigt at foreslå den nuværende benzinafgift opretholdt. Det er af valutamæssige grunde nødvendigt, at der økonomiseres mest muligt med brugen af benzin, og der er ikke tvivl om, at afgiften er velegnet som et middel til at begrænse forbruget. Den høje afgift er i virkeligheden en væsentlig forudsætning for, at vi kan nøjes med den lempelige begrænsning i kørslen, som zoneordningen er i forhold

til en egentlig rationeringsordning, og dette spørgsmål får endnu større vægt, såfremt der bliver tale om en udvidelse af de gældende zoneordninger.

Der er dog et punkt, hvor jeg har ment at burde foreslå at slække på de gældende bestemmelser vedrørende benzinafgiften. Ved lov af 23. marts 1948 blev der bl. a. indført en bestemmelse, hvorefter der kun kunne tilstås afgiftsfrihed for benzin til flyvemaskiner, når det drejede sig om de egentlige rutemaskiner og om statens og udenlandske maskiner. Det har imidlertid vist sig, at denne bestemmelse er uheldig med hensyn til erhvervsflyvningen, der ikke har kunnet konkurrere med tilsvarende virksomheder i Norge og Sverige, hvor der ikke er afgift på flyverbenzin. Man har derfor — også af praktiske grunde — ment at burde vende tilbage til den oprindelig givne bestemmelse, hvorefter al benzin til flyvemaskiner er fritaget for afgift.

I § 10 har jeg foreslået en ændret bestemmelse vedrørende afgiften af medbragte stærke drikke i udlejede lokaler. Bestemmelsen om afgift i sådanne tilfælde blev indført ved § 8 i loven af 23. marts 1948, hvori det udtales, at der skal svares afgift af medbragte stærke drikke ved sammenkomster, der afholdes i erhvervsmæssigt udlejede selskabslokaler eller lignende, til hvilke der ikke er knyttet adkomst på bevertærnering m. v. med ret til udskænkning af stærke drikke, og bestemmelsen har således bl. a. ramt private sammenkomster, der blev afholdt i forsamlingshuse på landet eller i lokaler tilhørende foreninger, sportsklubber og lignende, når de omhandlede lokaler var genstand for udlejning.

Det har imidlertid ikke kunnet undgås, at de gældende bestemmelser ofte har virket urimelige. Det skal således nævnes, at adskillige forsamlingshuse på landet har vedtaget at stille forsamlingshusets lokaler gratis til rådighed for andelshaverne. Derved er disse andelshavere blevet fritaget for at betale omsætningsafgift, hvorimod den person, som ikke er parthaver i forsamlingshuset, har måttet betale leje af lokalerne og som følge deraf også afgift af drikkevarer.

Det skal endvidere anføres, at man har måttet sondre imellem de tilfælde, hvor der er betalt egentlig leje af lokalerne, og de tilfælde, hvor det afkrævede beløb kun er medgået til dækning af de faktisk afholdte udgifter til rengøring, lys og varme, idet man i sådanne tilfælde ikke har krævet afgift.

Som bestemmelsen nu foreslås affattet,